

ב"מ כח

משה שווערד

שמיני עצרת

1. ספר דבר יעקב

(ב) אלא אמר רבא סימנין דאורייתא דכתיב והיה עמך עד דרוש אחיך אותו וכי תעלה על דעתך שיתנגו קודם שידרשנו אלא דרשהו וכו' – רבא דורש מהפסוק דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי שסימנין דאורייתא. ומקשה המהר"ם שיף שהמשנה לומדת דין סימנים מקרא דשמלה.

2. ספר דבר יעקב

ג] אמר רבא אם תמצוי לומר סימנין דאורייתא אם תמצוי לומר הא פשיט ליה סימנין דאורייתא משום דאיכא למימר כדשנינן – א. פירש"י כדשנינן שקרא מיירי בעדים. ומקשים הראשונים [ריטב"א, ר"ץ וראב"ד בשיטה] דההכרח של רבא לומר סימנים דאורייתא לא היה משום הפסוק אלא משום הקושיה מתכריך של שטרות, וא"כ מה יועיל שנתרץ הפסוק, אכתי איכא קושיה מהמשנה דשטרות.

3. שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף כח/א

אמר רבא אם תמצוי לומר סימנים דאורייתא וכו' אם תמצוי לומר הא פשטינן וכו' משום דאיכא למימר כדשנינן דרשהו בעדים. ואם תאמר משנתנו מצא תכריך של שטרות וכו' דהא פשטינן מינה סימנים דאורייתא... וזה לשון הריטב"א, אלא אמר רבא סימנים דאורייתא דכתיב עד דרוש אחיך וגו' פירוש לאו מהכרחא דקרא דהא איכא למימר דבעדים קאמר כדדחינן לעיל. אלא הכי קאמר דכיון דלא אשכחן טעמא דלתקון רבנן האי תקנתא יש לנו לומר דסימנים דאורייתא ובדרישה בסימנים משתעי קרא ומשום דהא לאו הכרחא הוא דדילמא איכא איניש דידע טעמא לתקנתא דרבנן נקטיה בסמוך אמר רבא אם תמצוי לומר סימנים דאורייתא למימר דלא אפשריא לן בהכרחא דתהוי הכי. ויש נוסחאות שכתוב בהן מלשון רב יהודאי גאון אם תמצוי לומר והא פשטינן דסימנים דאורייתא ופרקינן משום דאיכא למימר כדשנינן. ומרי אומר דשפיר אפשריא ליה לרבא דסימנים דאורייתא מכיון דלא אשכחן טעמא לתקנתא דרבנן. והא דנקיט הכא אם תמצוי לומר סימנים דאורייתא הכי פירושו אפילו אם תמצוי לומר סימנים דאורייתא כדפרישית סימנים ועדים ינתן לעדים וכל סימן מכוון מחברו עדיף טפי. אבל רש"י גורס כגירסת הספרים מלשון הגאון רבי יהודאי. ע"כ:

4. שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף כח/א

סימנים וסימנים יניה. לפי לשון הגמרא שאומרת אם תמצוי לומר סימנים דאורייתא כלומר כשאנו מחזירין אבידה בסימן שאינו מובהק. מריבוי קרא דחמור דלא איצטריך חזינן להחזיר חמור בסימני אוכף דהיינו סימנים שאינם מובהקים ואם כן הלכתא אם יבאו שני בני אדם אחד יתן באבידה סימן מובהק והשני סימן שאינו מובהק [1] לא אמרינן תנתן לאומר סימן מובהק דכיון דחזינן מקראי החזרת אבידה בסימן שאינו מובהק אשתכח דשקולין הן סימן מובהק וסימן שאינו מובהק ולא יתן לא לזה ולא לזה. שאם לא היתה חזרת אבידה בסימן שאינו מובהק אלא מדרבנן אם היו שנים כענין זה שהזכרנו היינו נותנים אותה לאומר סימן מובהק דהא דאורייתא והא דרבנן:

5. חידושי הרשב"א מסכת בבא מציעא דף כח עמוד א

וסימנים [וסימנים] דקאמר יניה דוקא בדשנין [2] הא בדעדיפי למאן דאמר סימנים דעדיפי יהיבין בין את"ל דאורייתא בין את"ל דרבנן, דהא דאמר מדת ארכו ומדת רחבו דאמרינן ינתן למדת ארכו אפילו את"ל מדאורייתא קאמר, ואין צריך לומר סימן

שאינו מובהק וסימן מובהק דסימן מובהק כעדים דמי לגבי שאר סימנים, ומיהו סימנים ואפילו מובהקים ועדים ינתן לבעל עדים דעדים עדיפי, והא דאמר הוא אומר סימני הגט והיא אומרת

6. ספר קובץ שעורים ח"א - מסכת בבא בתרא דף קעב/א

(תרמ) ואם נאמן ע"א בכה"ג לברר מי הוא המפקיד, נראה דזה תלוי בדין אבידה, דלדעת הר"ן בפ' גיד הנשא, ע"א נאמן, ודעת הריטב"א בשם רבו, גיטין כ"ז, דאין ע"א נאמן, ומלשון המשנה יהא מונח עד שיבא אליהו משמע דאליהו נאמן לברר של מי הוא, ובדבר צריך שני עדים לא מהני נביא, ואפילו משה ואהרן לא מהימני, ומוכח דע"א נאמן, [1] ויש לדחות דהכונה דכשיבא אליהו יודה הבע"ד בעצמו שיתבייש לכפור בפני אליהו, ובשו"ת הר"ן סי' ע"ה, באחד שהניח מעות לחבורה של מצוה ואינו ידוע לאיזו חבורה, אין ע"א נאמן לברר לאיזו חבורה, דע"א אינו קם לממון, ולכאורה זה סותר לשיטתו דבאבידה ע"א נאמן, [2] וי"ל דבאבידה כיון שהמוצא אסור לו להשתמש בה, א"כ אין עדותו של העד להוציא ממוחזק, אבל הכא כל זמן שלא נתברר לאיזו חבורה צריך לתת, היתומים משתמשין בכל מה שהניח אביהם ונמצא שע"י עדותו של העד מוציאין מן היתומים ממון שלהן, ועיין בשער המשפט סי' ל"ג:

7. ספר דבר יעקב

✓ הגר"ח [חי' הגר"ח לש"ס סימן רס ובברכי"ש סימן א-ב] והשער"י [ד-ט ד"ה אמנם] והקו"ש [ב"ב אות עט ושי' ר' אלחנן ב"ב סימן ט] תירצו שזה דין מיוחד באבידה שנאמר עד דרוש אחיך אותו דרשוהו אם הוא רמאי, וא"כ איכא חיוב על המוצא לקיים מצות השבה, ומש"ה אינו יכול ליתן להם לעשות יחלוקו דעליו לברר מי הבעלים האמתיים וכל זמן שלא בירר יהא מונח בידו. והנה בדין יהא מונח יש שיטות בראשונים שיהיה מונח בב"ד, אבל הכא יהיה מונח ביד המוצא שעליו לקיים מצות השבה.

[ו] סימנים וסימנים יניח - רע"א מקשה למה הדין יניח ולא אמרינן יחלוקו, הרי לפי שיטת רש"י [לעיל ב.] כל היכא דאיכא ודאי רמאי יהא מונח ואם אינו ודאי רמאי הדין יחלוקו, והכא אינו ודאי רמאי דיתכן שלשניהם נאכד חפץ עם סימן כזה וא"כ הדין צריך להיות יחלוקו. וגם לפי שיטת התוס' שהדין יחלוקו אם החלוקה יכולה להיות אמת, כאן יתכן שהוא של שניהם ולכל אחד יש חצי וא"כ החלוקה אמת.

8. הרא"ש על בבא מציעא פרק שני - סימן יג

סימנין וסימנין יניח. [א] סימנים ועדים ינתן לבעל עדים. ואפילו סימן מובהק. דעדים עדיפי טפי כיון שמעידין שממנו נפל ואפילו לא ראו הנפילה אלא שמעידין שהיה שלו מחזקינן ליה בחזקתו. ולא אמרינן שמכרו. [ב] סימנים וסימנים ועד אחד ואפילו מעיד העד שראה שנפל ממנו. עד אחד כמאן דליתיה דמי ויניח. ומיהו יראה שצריך אותו שכנגד העד לישבע. ולא גרע ממה שאם היה בידו והיה אחד אומר שלי הוא והיה העד מסייעו ואם ישבע יניח ואם לא ישבע יתנהו לבעל העד.

9. שו"ע חושן משפט - סימן רסז

(י) זה נתן סימנים, וזה נתן סימנים ועד אחד, העד אחד כמי שאינו, ויניח: הגה - וי"א שזה שכנגד העד צריך לישבע שזה שלו הוא, ואם אינו רוצה לישבע נותנין לבעל העד (טור בשם הרא"ש):

10. ספר דבר יעקב

[י] סימנין וסימנין ועד אחד עד אחד כמאן דליתיה דמי - כתב הרא"ש דמ"מ העד אחד מחייב שבועה את זה שטוען כנגד העד. הנ"י חולק וסובר ששבועה יש רק כשנותנים הממון ליד הנשבע משא"כ כאן שאין תועלת בשבועה שגם אם ישבע ישאר ספק וישאר יהא מונח. והרא"ש ס"ל דחייב שבועה כדי שיוודה לחבירו כדי שלא ישבע לשקר. רע"א [לעיל ג.] והקה"ח [סימן רכב-ב] כתבו בדעת הרמב"ם [גזו"א יג-ו] שכתב דהעד כמי שאינו, שפטור אף משבועה.

11. שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף כח/א

וזה לשון הריטב"א ז"ל, הוא אומר סימני הגט וכו' פירוש דליכא למימר יניה כדאמרינן לעיל בסימנין וסימנין דלגבי אשה הווי סימנין ראייה שנתנו לה דאלו גבי בעל ליכא ראייה בסימנים שלא הגיע לידה. דדילמא אחר שכתבו וידע סימניו חזר ונתנו לה ונפל מידה. ולא עוד אלא שאפילו אין האשה נותנת סימן והבעל נותן לא מהדרינן ליה ניהליה והכא הכי קאמר אף על גב דהבעל נותן סימנים כיון שהאשה נותנת סימנים גם כן לדידה מהדרינן וזה ברור.

12. הרא"ש על בבא מציעא פרק שני - סימן יד

הוא אומר סימני הגט וממני נפל והיא אמרה סימני הגט וכו' וביא לידי וממני נפל ינתן לה לפי שהוא מכיר בסימנים קודם שבא לידה. כתב רב אלפס ז"ל דדוקא בנקב יש בו בצד אות פלוני. ונ"ל דלא בעינן הכא סימן מובהק. דודאי להחזירו לבעל לגרש בו הוא דבעינן סימן מובהק שלא יגרשנה בגט שנכתב לשם אשה אחרת. אבל להחזירו לאשה כשהיא אומרת שהבעל נתנו לה וממנה נפל לא בעינן סימן מובהק. דליכא כאן חשש שמא נכתב לשם אשה אחרת כיון שבא לידה קודם נפילה. אלא דלא ידעינן הי מינייהו קושטא קאמר. וכיון דעדיפי סימנין דידה מסימן דידה יחבינן לדידה.

13. שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף כח/א

שלוש רגלים דלא סגי בחד דשמא חולה או אנוס ולא עלה לרגל מי שהאבידה שלו אבל בשלש רגלים אי אפשר אם חי הוא שלא יבא.

14. ספר דבר יעקב

י"ז ר' יהודה אומר שלש רגלים - המאירי מבאר דלא סגי ברגל אחד שמא נאנס ולא עלה

לרגל ברגל ראשון ושני, אבל שלישי אינו שכיה. השטמ"ק כתב שמא היה חולה או אנוס ב' רגלים.

המהרש"ל מבאר שודאי יעלה ברגל שלישי כדי לא לעבור בכל תאחר. וצ"ל שר' יהודה אינו מצריך ג' רגלים כסדרן כדי לעבור בכל תאחר, דאם בעינן כסדרן א"כ יתכן שיעברו ה' רגלים עד שיעלה. והא דלא עלה לקיים מצות עליה לרגל י"ל דהיה פטור כגון שהיה זקן או אין לו קרקע שפטור [כמש"כ התוס' פס' ג: ד"ה מאליה] או חולה או סומא [אפי' בעין אחת] או בעלי קבין שפטורים מראיה כדאיתא בגמ' [חגיגה ד.].

15. ספר דבר יעקב

כא) ר"ג אומר בו ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבא"י לנהר פרת - בגמ' [תענית י.] א"ר אלעזר הלכה כרבן גמליאל. הריטב"א והמאירי [בתענית י.] והשלט"ג בשם הרי"א ז"ל [אות א] והאורחות חיים בשם הרמב"ן פסקו שבוה"ז בא"י שואלים גשמים לאחר החג לאלתר כיון דליכא עולי רגלים.

הרי"ף בתענית והרמב"ם [תפילה ב-טז] פסקו שגם בוה"ז אין שואלין עד ז' חשון, ומקשה הר"ן בתענית שבוה"ז ליכא עולי רגלים. ותירץ שגם אחרי החורבן היו מתאספים מכל הסביבה ועולים לרגל לירושלים, ולכן גם בוה"ז ראוי להתחיל ביום ז' חשון.

16. פרדס יוסף החדש פר' ואתחנן ע' קיד

הקשו להגאון ר' חיים קנייבסקי שליט"א כמו שאין שואלין גשמים ט"ו יום אחר החג, כדי שיגיע אחרון שבישראל לנהר פרת, ה"נ נפסיק מלשואל גשמים ט"ו יום - לפני החג, כדי שלא יעכב בעד אלו שעולין לרגל.

השיב הגאון ר"ח קנייבסקי שליט"א: יהודי שעולה לרגל לבית המקדש אשר בירושלים, אינו מפריע לו לא גשם ולא שלג, לא מטר ולא ברד. וידי"ן הרה"ג ר' גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א כתב בזה:

ואענה גם אני את חלקי לתרץ בס"ד, דלעלות לרגל לא חששו שיהיה בדרכים גשמים, ואף שיכולים חלילה למעוד מהגשם וכדו' לא חששו לכך, דשליחי מצוה אינם ניזוקין (פסחים ח ב), אולם כשחוזרים מירושלים לבית, הרי איכא מ"ד דסובר דשלוחי מצוה אינם ניזוקים דוקא בהליכתן, אבל לא בחזרתם (שם), ולכן חששו שיזוקו חלילה מהגשם על הדרכים, ולכן לא מבקשים עד ז' חשון, שיוכל כל אדם לחזור לביתו בשלום.

17. תוספות מסכת בבא מציעא דף כח עמוד ב

אבן טוען - מפרש בירושלמי כשם שהאבן אינה יכולה למחות כך אין יכולים להתפלל על רוב טובה.

18. שו"ע חושן משפט - סימן רסז

(ג) המוצא אבידה (ואינו מכיר את בעליה) (טור) מכריז עליה בבתי כנסיות ובתי מדרשות. ובזמן שיש אנשים שאומרים: אבידה הנמצאת של מלך היא, מודיע לשכניו ומידעו ודיו: (ד) כיצד מכריז, אם מצא מעות מכריז: מי שאבד לו מטבע, וכן מכריז: מי שאבד לו כסות, או בהמה או שטרות, יבא ויתן סימנים ויטול, ואינו חושש (לרמאי) מפני שהודיע מין האבידה, לפי שאינו מחזירה עד שיתן סימנים מובהקים:

19. ספר דבר יעקב

ג] והרמאי אע"פ שאמר סימניה לא יתן לו שנאמר עד דרוש אחיך אותו עד שתדרוש את אחיך אם רמאי הוא אם אינו רמאי - מבואר בתוס' לעיל [כו: ד"ה דרשהו] שיש במשנה ג' פירושים. למ"ד סימנים דאורייתא אמרינן בגמ' לעיל שמהפסוק [דרשהו אם רמאי] ילפינן שמחזירים ע"י סימנים. לפי תירוץ ראשון בתוס' הא דלא מהני סימנים ע"י רמאי הוי תקנה כמש"כ בבביתא משרבו הרמאין התקינן, והמשנה כאן מביאה הפסוק בתור אסמכתא שלא מהני סימנים ע"י רמאי. לפי התירוץ השני הדרשה של המשנה כאן הוי מדאורייתא, והמשנה מיירי ברמאי ידוע ולעיל שקתני

דמהני סימנים מיירי בסתם בן אדם. ולפי התירוץ הזה קשה למה הברייתא אומרת התקינן. וי"ל דמה"ת רק ברמאי ידוע לא מהני סימנים ורבנן התקינן שגם סתם בן אדם חשוד להיות רמאי ולא מהני סימנים. למ"ד סימנים דרבנן אפשר לבאר דכוונת המשנה דילפינן מהפסוק שלא מהני סימנים, ורבנן תיקנו סימנים לסתם בן אדם ולא לרמאי.

20. הרא"ש על בבא מציעא פרק שני - סימן יד

תנו רבנן בראשונה כל מי שאבדה לו אבידה היה נותן סימניו ונוטלה. משרבו הרמאים התקינן שיהיו אומרים לו הבא עדים שאין רמאי אתה וטול [1] אבל בסימן מובהק יראה שמחזירין לכל אדם. ולא איירי אלא בסימנים שהיו מחזירין בהן בראשונה:

21. רמב"ם יד החזקה - הלכות גזלה ואבדה פרק יג

(ג) בא בעל האבדה ונתן סימנים שאינן מובהקין אין מחזירין לו עד שיאמר סימנים מובהקין [2] והרמאי אע"פ שאמר סימנים מובהקין אין מחזירין לו עד שיביא עדים שהיא שלו אמרו חכמים (דברים כ"ב ב') והיה עמך עד דרוש אחיך עד שתחקור אחר אחיך אם רמאי הוא אם לאו. [השגת הראב"ד - והרמאי אע"פ שאמר סימנים מובהקין אין מחזירין לו עד שיביא עדים שהיא שלו א"א סימן מובהק לגמרי]:

22. שפתי כהן על חושן משפט - סימן רסז

ל' הרמב"ם משמע דלרמאי אין מחזירין בשום סימן רק בעדים וכ"כ ה"ה שזהו דעת הרמב"ם והראב"ד וכ"כ הב"ח לדעת הרמב"ם וכן משמע בהגה' אשר"י מא"ז פ' א"מ דאפי' האינדא בסתם אין מחזירין בשום סימן אלא בעדים שהוא שלו ואפשר לומר דגם דעת הראב"ד דאף לרמאי מחזירין כשנותן סימן מובהק לגמרי וע"כ כ' הראב"ד דבריו אמ"ש הרמב"ם עד שיביא

עדים שהיא שלו א"א סימן מובהק לגמרי ר"ל הוי כעדים וכ"כ הב"ח לדעת הראב"ד ואפשר דס"ל להראב"ד דגם דעת הרמב"ם יכול להיות כן וכ"כ בעל מגדול עוז וז"ל כ' הראב"ד ז"ל סימן מובהק לגמרי ואני אומר אין לשון מפורסם אם קורא לסימן מובהק לגמרי עדים או אם ר"ל אע"פ שיתן סימן מובהק לא יועיל ע"כ נ"ל להכריע דבסימן מובהק לגמרי כגון נקב יש בצד אות פלוני וכה"ג מחזירין האידנא לסתם בני אדם אפי' אינו מביא עדים שאינו רמאי או שהיה שלו אבל בסימן מובהק דמדה ומשקל אין מחזירין אלא כשמביא עדים שאינו רמאי או שהוא צורבא מרבנן אבל בידוע שהוא רמאי אין מחזירין אפילו בסימן מובהק לגמרי וצריך דוקא להביא עדים שהיא שלו

23. שו"ע חושן משפט - סימן רסז

(ה) בא בעל האבידה ונתן סימנים שאינם מובהקים, אין מחזירין. והרמאי, אע"פ שאמר סימנים מובהקים אין מחזירין לו. עד שיביא עדים שהיא שלו: (ו) בראשונה, כל מי שאבד לו אבידה ובא ונתן סימנים מחזירים אותה לו אא"כ הוחזק רמאי, משרבו הרמאים התקינו ב"ד שיהיו אומרים לו: הבא עדים שאין אתה רמאי, וטול: הגה - וי"א דבסימן מובהק מחזירין אפי' בזמן הזה ואין צריך לעדים שאינו רמאי (טור בשם הרא"ש):

24. רש"י מסכת בבא מציעא דף כח עמוד ב

מסתברא - שזה היה דעתן מתחילה, ואין כאן משום מגיד וחוזר ומגיד.

25. שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף כח/ב

מסתברא לא מיייתי איניש חובה לנפשיה. פירש רש"י מסתברא שכן היתה מחמלה ואין בזה משום מגיד וחוזר ומגיד. וקשיא לי ואפילו חוזרין ומגידין מאי הוי כיון דתוך כדי דיבור הדרי בהו דהא קיימא לן שהעדים שאמרו תוך כדי דיבור אנוסים היינו נאמנין. ויש לומר והתם שחזרו מעצמן אבל הכא שחזרו מחמת אימתו של זה שאמר להם אנא רמאה אנא יש לנו לומר שאינם חוזרין ומגידין. הרישב"א:

26. ספר דבר יעקב

יב] מכאן ואילך שם דמיהן ומניהן - פירש"י מוכרן לאחרים ומניהן הדמים אצלו. לפי רש"י הא דקאמר ומניהן קאי על הדמים [ולא על הפרה והחמור] ולמה דוקא מוכר לאחרים ולא לעצמו, מבארים הראשונים [ר"ן ורא"ש ונ"י] שרש"י סובר שלעצמו אסור למכור משום חשדא, וכעין הא דאמרינן [להלן לח.]. גבי גבאי צדקה שחייב למכור, שאסור לו לקנותו לעצמו אלא ימכרנו לאחרים.

שיטת התוס' [פסחים יג.]. והרא"ש והנ"י אצלו בשם תוס' דיכול למכור לעצמו. ולפי דבריהם הא דאמרינן ומניהן קאי אחמור ופרה שמניהם לעצמו. ומש"כ שם דמיהן היינו כיון שמשאיר הבהמה לעצמו אין כאן מכירה אלא רק שומא כמה הם שווים, וכשיבואו הבעלים ישיב להם את הסכום שאמדו שהבהמה היתה שווה בזמן שלקח הבהמה לעצמו. ולפי שיטה זו הא דלא חיישינן באבידה לחשדא כמו בגבאי צדקה, מבארים הראשונים משום שבאבידה אם היה רמאי היה יכול לקחת הבהמה לעצמו, ועוד שלא רצו להחמיר באבידה משום תיקון העולם.

27. רש"י מסכת בבא מציעא דף לח עמוד א

גמרא אדם רוצה בקב שלו מט' קבין ש"ח. פירש"י ע"י שעמל בהן כו' שיקח בדמיהן כו' וכן במלחמות כו' שאדם נהנה כשיאכל מיגיעו כו' משמע קצת דאם ידוע שגם פירות אלו קנאן מן השוק שפיר יכול למכרן וצ"ע. ודע דלכאורה קשה מהא דתנן לעיל (כח ב) ודבר שאינו עושה ואוכל ימכר ובברייתא שם שלא יאכיל עגל לעגלים כו' וביותר למאי דס"ד לקמן דדוקא קאמר

ודוחק לומר דההיא דלעיל אתיא כרשב"ג וי"ל דדוקא במפקיד דחזינן דהפקידים ויודע שינכה לו חסרונות מדוע לא מכרם ודאי דחביבין עליו משא"כ באבדה. או דשלא יגע בהן הוא דאמרינן האי טעמא אבל לא שיעשה מעשה לקנות מזון ולטרוח עבורם וב' החילוקים הללו נכללו בלשון ר"ת שבתד"ה שמא

28. ספר ברכת אברהם (שם)

רוצה אדם בקב שלו וכו', וע' רש"ש שהקשה מלעיל (כ"ח ע"ב) דזר שאינו עושה ואוכל ימכר, וזגמ' שלא יאכיל עגל לעגלים, הרי דשפיר נמכר ואינו מוציא כדי שויו. ותיכף דדוקא מפקיד שיודע שמחסר אמרינן דרוצה כן, משא"כ באבדה. ועוד תירץ דאינו חייב לעשות מעשה לקנות מזון, אבל בשוא"ת נאמר דרוצה בשלו, ע"ש.
ונראה דאכתי לא מתיישב, דלתירוצ' א' קשה איפכא דלפי המבואר זגמ' דמחלוקת כדי חסרון אבל יתר מכדי חסרון לכו"ע ימכר, ולעיל השיעור עד מחנה, ותיירץ ז' אינו נראה, דהא גם אם רוצה לעשות מעשה ולטרוח אמרינן ליה שימכור ולא יוציא טפי. וז"ע.

ונראה דאין לדמות כלל הך דסוגיין להא דלעיל, דלעיל הנדון מלות השבת אבדה, וחיוצו ומלותו להשיב לבעלים את שלו, ויש גזה"כ שאין דין השבת אלא עד כדי דמיהן, דזה ל"ה השבת וממילא צריך למכור, /משא"כ צפקדון דהכל תולה בתנאים שעל מנת כן נפקד ואמדין דעתי ורצונו, אלא מיהו הא י"ל דגם באבדה אם יש אומד דמוכח דאינו רוצה בה הרי גם אבדה ממון הוא, ואי"צ להשיב, י"ל דצפקדון הוא ודאי שנמסר על דעת האומד של הנפקד וצ"ד, משא"כ באבדה דכל אחד דעתו כרצונו, וכל שאינו צרור לגמרי אין ליגע בה.

29. ספר בניהו בן יהוידע על בבא מציעא דף כח/ב

אבן טוען היתה בירושלים, כל מי שאבד אבידה נפנה לשם. נ"ל בס"ד, קרו לה אבן טוען, כי משם יוציא ויעלה המליץ הטוב על ישראל, טענה של זכות על ישראל לפני הקב"ה, לקבץ נדחי ישראל, ולקבל פושעי ישראל בתשובה. דכל זה דומה להשבת אבידה, כי יאמר המליץ, הנה המקום הזה אליו יבואו כל משיבי אבידה להשיב אבידה, והם ישתדלו ויבואו לכאן להכריזו כדי להשיב אבידה, ודבר זה נמצא בבשר ודם, וכל שכן שהקב"ה ברחמיו יקיים השבת אבידה, להשיב נדחי ישראל, ולקבל פושעי ישראל בתשובה: